

Forslag til folketingsbeslutning

om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

Fremsat den 20. februar 1975 af *Henning Philipsen* (SF), *Kurt Brauer* (SF),
Morten Lange (SF) og *Gert Petersen* (SF).

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 389 af 28. juni 1973, som ændret ved lov nr. 317 af 19. juni 1974, hvorefter:

1. Arbejdsformidlingen overgår til fagbevægelsen.

2. Arbejdssøgende ikke er pligtige til at modtage anvist arbejde, der medfører:

- a) Urimelig lang befordringstid fra bopæl til arbejdsplads.
- b) Bopælsflytning.
- c) Arbejdstid mellem kl. 20 og kl. 05, medmindre der er tale om samfunds-nødvendig virksomhed.
- d) Mindre betaling end den, der er gældende for den arbejdssøgendes hidtidige fagområde.

Bemærkninger til forslaget.

Forslaget svarer i store træk til et af socialistisk folkeparti i folketingsåret 1973-74, 2. samling, fremsat forslag til folketingsbeslutning. (Folketingstidende, tillæg A. sp. 1047).

ad 1) Med bestemmelsen tænkes der ikke på, at arbejdsformidlingen i enhver henseende skal udføres, som det var tilfældet, før arbejdsformidlingen blev overtaget af det offentlige ved lov nr. 248 af 13. juni 1968.

Det skal overlades til fagforeningerne lokalt at tage stilling til, hvordan formidlingen skal udføres, og i denne forbindelse, hvorvidt formidlingen helt eller delvis skal ske gennem de formidlingskontorer, der findes i dag. De nuværende formidlingskontorer vil, hvis administrationen skal overgå til fagbevægelsen, f.eks. kunne bevares som egentlige formidlingskontorer for en del fagforeningers medlemmer, f.eks. mindre lokale fagforeninger, og som ekspertorgan for fagforeningerne, sådan at fagbevægelsen i forbindelse med formidlingen kan råde over ekspertbistand på det juridiske og sociale område, sådan at den arbejdssøgende kan opnå fuld udnyttelse af de muligheder, der ligger i den sociale lovgivning. De større lokale fagforeninger vil formentlig selv kunne

foretage den egentlige arbejdsformidling, men kunne have stort udbytte af, at der findes et arbejdsformidlingskontor, der råder over ekspertbistand på det sociale og juridiske område.

Da man kan regne med, at en stor del af den egentlige formidling efter forslaget vil foregå i de lokale fagforeninger, vil der ikke længere være behov for så stort et personale på arbejdsformidlingskontorerne, som det offentlige fortsat ifølge forslaget skal finansiere.

ad 2) Da urimelig lang befordringstid, bopælsflytning og nat- og aftenarbejde i mange tilfælde kan skabe personlige og familiemæssige problemer, må det være rimeligt, at den arbejdssøgende ikke mod sin vilje skal være pligtig til at modtage anvist arbejde, der indebærer dette. Nat- og aftenarbejde kan det dog være nødvendigt at anvise, hvor der er tale om samfunds-nødvendig virksomhed.

Der kan i den forbindelse henvises til de bemærkninger, der ledsagede SF's forslag til folketingsbeslutning om ændring af arbejderbeskyttelseslovgivningen, som blev fremsat den 23. januar 1973 (Folketingstidende 1972-73, tillæg A. sp. 3755).